

Lovforslaget
forkastedes, idet 18 stemte for, 117 imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Tredje behandling af:

Forslag til dykkerlov.

(Lovforslag nr. L 87. Fremsat 28/11 78.
Første behandling 5/12 78. Betænkning 24/4
79. Anden behandling 2/5 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 135 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af byggelov. (Energibesparelse ved drift og vedligeholdelse af varmeanlæg).

(Lovforslag nr. L 193. Fremsat 15/3 79.
Første behandling 22/3 79. Betænkning 26/4
79. Anden behandling 2/5 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Thorndahl (FP):

Man skal da være fair, også i politik, og jeg tror, det er rigtigt at takke partiet venstre for den meget engagerede og store indsats, partiet gjorde i sidste samling for at få denne tvangsmæssige justering af oliefyrene ud af det tilsvarende lovforslag, vi dengang havde til behandling.

Vi var i fremskridtspartiet dengang enige med venstre i, at langt de fleste husejere er klar over, at energi er en kostbar affære, og at det gælder om at sørge for, at oliefyriingsanlæg er i orden. Herigennem udtrykte venstre en opfattelse og en holdning, der fuldt ud er på linje med fremskridtspartiets. Denne holdning har venstre nu massivt vendt sig bort fra, og i dag vil venstre gennemføre en lovgivning, der er funderet på mistillid til den danske befolkning.

Det særlig interessante i denne forbindelse er, at lovforslaget åbenbart er et diktat fra en venstreminister, nemlig handelsministeren. Handelsministeren har åbenbart været totalt uvidende om partiets politik på dette område.

Nu kan man så spørge, om det egentlige grundlag for lovforslaget, som er anført i bemærkningerne til lovforslaget, kan danne grundlag for denne totale politiske kolbøtte. Grundlaget er som bekendt Det internationale Energiagenturs styrelsesrådsbeslutning af 2. marts 1979 om med øjeblikkelig virkning at søge en reduktion af olieefterspørgslen på 5 pct. gennemført.

Formanden:

Kan vi ikke dæmpe de private samtaler så meget, at de enkelte replikker deri ikke høres så tydeligt heroppe?

Thorndahl (FP):

Et rimeligt sammenligningsgrundlag er naturligvis de andre landes påtænkte foranstaltninger. Det fremgår klart af de oplysninger, som boligministeren har meddelt udvalget, og som er optrykt som bilag til betænkningen, at ingen af de øvrige lande regner med at skulle gå så langt, som regeringen – og altså venstre – vil her i landet; bortset fra Tyskland vil alle de lande, som vi har oplysninger fra, gennemføre reduktionen over for de private forbrugere ad frivillighedens vej. Det er en liberal fremgangsmåde, baseret på tillid til befolkningens sunde dømmekraft – en tillid, som vi nu må tage til efterretning at partiet venstre ikke deler.

Nu kunne en forskel i fremgangsmåde logisk set godt være begrundet i et helt umådeholdent energiforbrug her i Danmark. Man må acceptere, at en sådan forskel kunne begrunde en forskel i fremgangsmåde og der-

[Thorndahl]

med altså også begrunde særlige og restriktive forholdsregler. Men gælder det så, at Danmark set i forhold til de øvrige lande har et så umådeholdent energiforbrug? Nej, det gør det afgjort ikke. EF-Kommissionen har netop udarbejdet en oversigt over energiforbruget blandt EF-landene, og det viser sig her, at Danmarks nuværende energiforbrug er middelstort og lavere end i de højt industrialiserede lande, vi kan sammenligne os med, som Beneluxlandene og Tyskland. EF-Kommissionen har også udarbejdet en prognose for energiforbrugets udvikling frem til 1990, og i 1990, siger Kommissionen, vil Danmark have det næstlaveste energiforbrug regnet pr. indbygger blandt de nuværende 9 EF-lande.

Der er altså intet som helst sagligt grundlag for dette lovforslag, der må betegnes som en helt urimelig, hysterisk, politisk overreaktion. F. eks. har Beneluxlandene et energiforbrug, der pr. indbygger er 30-35 pct. over Danmarks, og i Beneluxlandene vil man alene opfordre de private forbrugere til at nedsætte temperaturen i deres boliger.

For fuldstændighedens skyld skal lige nævnes, at lovforslagets fremsættelse er helt i strid med de tilsagn, regeringen gav folketinget i 1978, hvor man alene forbeholdt sig at tage spørgsmålet om tvangsmæssig justering af varmeanlæggene op, såfremt de indhøstede erfaringer ved kontrolmålingerne måtte kunne begrunde det. Som det er fremgået, er der ingen saglig begrundelse for at fravige det tilsagn, og vi må med beklagelse tage til efterretning, at regeringen over for et tilsagn, der er givet folketinget, hånligt og arrogant siger: det betyder ikke noget, det er trods alt kun en lap papir.

Johan Philipsen (V):

Fremskridtspartiet og nu hr. Thorndahl fra talerstolen harcelerer over venstres ændrede stilling. Det har jeg nogle kommentarer til.

Det synes overhovedet ikke at være sivet ind hos fremskridtspartiet, at der er sket et og andet i det sidste år. I realiteten er der sket det, at en 80-årig mand, der boede i nærheden af Paris, har vendt op og ned på hele oliemarkedet. Det gælder ikke alene Iran, det gælder også en ændret stilling i en lang række andre OPEC-lande. Saudi-Arabien nægter i øjeblikket at pumpe den

merproduktion op, som det havde en tid lang, og Saudi-Arabiens situation over for bl.a. USA er i øvrigt en helt anden i dag.

Jeg vil gerne forsøge over for fremskridtspartiet at skære ud i pap den forskel, der er fra sidste år til i år. Det kan jeg gøre med den baggrund, jeg har, fordi jeg er formand for to olieselskaber.

Sidste år ved denne tid kunne man bestille 15.000-18.000 t gasolie, og så kunne man aftale en rabat på mellem 100 og 110 kr. pr. 1.000 l til dækning af transport, distribution m. v. Hvordan er situationen så i øjeblikket? Situationen i sidste uge var sådan, at de store olieselskaber sagde: vi har ikke noget at give jer, men hvis I et eller andet sted i verden kan købe noget crude-oil, så vil vi da gerne raffinere det for jer.

Det er ikke rigtigt, når man siger, at andre lande ingen indgreb har foretaget. Den sidste meddelelse, jeg har fået, går ud på, at man i Belgien nedskærer de ugentlige udleveringer af gas- og fyringsolie med ikke mindre end 30 pct. For at sige det kort: vi befinder os i en fase undervejs til en rationering. Hvis vi vil undgå den rationering, som i bedste fald bliver meget uretfærdig, så nytter det ikke, som fremskridtspartiet gør, at sætte kikkerten for det blinde øje. Det er rigtigt, at vi er et liberalt parti, men vi er også et solidarisk parti, og det kan ikke være meningen, at vi i en situation som den nuværende lader, som om situationen fra sidste år stadig består.

Til sidst har jeg nogle henvendelser til boligministeren. Jeg beklager for så vidt, hr. boligminister, at de ikke er særlig venlige.

Det er efter min opfattelse ikke nogen særlig heldig aftale, der er blevet truffet. Jeg kender godt årsagen. Årsagen er den strid om faggrænser, som vi har kendt i mange år i dette land, og som fører til, at vi undertiden får resultater, vi af praktiske grunde ikke synes om. Jeg har en hilsen fra en ganske almindelig mand, der i forgårs sagde: tag nu og vedtag en lov, hvori der står, at en skorstensfejersvend og en montør skal sætte sig i samme bil kl. 7 om morgenen, og så skal de tage husene på række, idet skorstensfejersvenden skal være et hus foran montøren! Det må være muligt at ordne det på en praktisk facon.

Jeg henstiller altså ved denne lejlighed til boligministeren: sig til de berørte organisationer, at nu vil vi ikke mere se på det kines-

[Johan Philipsen]

ri! Danmark er i en situation, hvor vi har et eklatant behov for at spare på oliefyrene, hvor det måtte være muligt. Det må også være muligt at få en praktisk ordning på dette spørgsmål. Der skal ikke herske tvivl om, at venstre stemmer for dette forslag, og vi overlader i øvrigt det videre fornødne i boligministerens hænder med ret til at rose ham og ret til at kritisere ham, hvis dette måtte være enten fornødent eller på sin plads, når tiden engang er kommet og vi altså er kommet et år længere frem fra dags dato.

Jeg vender tilbage til fremskridtspartiet. Det er udmærket at sætte kikkerten for det blinde øje og sige, der er intet sket. Men der er sket en masse. Er det, I vil, at vi skal over til en egentlig rationering, så sig det da fra denne talerstol!

Thorndahl (FP):

Jeg vil gerne i anledning af hr. Johan Philipsens helt almindelige og generelle betragtninger blot indledningsvis sige, at det nærmest virker, som om hr. Johan Philipsen ikke har læst betænkningen, og derfor vil jeg benytte lejligheden til at slå tre hovedpunkter fast.

For det første er der ingen af de øvrige lande, der går så vidt som Danmark. For det andet er der, bortset fra Tyskland, ingen af de andre lande, der påtænker at begrænse det private forbrug ved tvangsmidler. Der benytter man det, som venstre åbenbart tidligere har stået for, nemlig frivillighedens vej i tillid til befolkningens dømmekraft. For det tredje ligger energiforbruget i Danmark i forhold til EF-landenes forbrug i midten, og den prognose, som er udarbejdet, viser, at Danmark i 1990 blandt de ni EF-lande vil have det næstlaveste forbrug. Det er grundlaget. Så kan man selvfølgelig altid komme med så almindelige betragtninger, som hr. Johan Philipsen har gjort gældende.

Jeg vil gerne sige, at hvis man ser det i sammenhæng, så må det ud fra en økologisk betragtning være klart, at Danmark er et af de lande, der har den mindste anledning til at gennemføre disse tvangsmæssige foranstaltninger, og hvis de var fornuftige, så er det givet, at de øvrige lande – hvis man i øvrigt tillægger dem nogen handle- og tænkekraft – havde betydelig mere anledning til at gennemføre dem. Men det er der ingen af

dem der har gjort, og derfor er konklusionen også klar: forslagene er simpelt hen ikke fornuftige, ellers havde de andre lande naturligvis gennemført dem.

Johan Philipsen (V):

Jeg er da glad for den udtalelse fra hr. Thorndahl, hvor han siger, at det virker, som om jeg ikke har læst betænkningen. Jeg ville have været meget mere betænkelig, hvis han havde påstået, at jeg ikke havde læst betænkningen.

Det nytter ikke at køre på den linje, at energiforbruget i Danmark ikke er så højt som andre steder. Det ved jeg da udmærket godt, men Det internationale Energiagenturs anbefaling over for landene er en procentvis nedskæring af det nuværende forbrug. Hvis alle lande i verden skulle ned på samme energiforbrug, hvordan i alverden ville man så administrere det, f. eks. mellem u-landene og USA? Der er jo afgrunde til forskel i energiforbruget. Det er tågesnak, og det er uladssigørligt.

(Kort bemærkning).

Thorndahl (FP):

Således foranlediget vil jeg godt tillade mig at læse det spørgsmål, som boligudvalget stillede til ministeren, op. Det er spørgsmål nr. 1, og det lyder:

»Ministerens bedes redegøre for de foranstaltninger, de øvrige medlemslande af IEA« – Det internationale Energiagentur – »allerede har foretaget eller har planlagt at foretage efter beslutningen af 2. marts 1979.«

Det er på det grundlag, hr. Johan Philipsen, jeg har oplyst, at der er ingen af de andre lande, der har overvejet at foretage tvangsmæssige foranstaltninger. Det fremgår klart af det svar, boligministeren har meddelt, at samtlige lande – måske bortset fra Tyskland – alene vil gennemføre en begrænsning af det private olieforbrug ad frivillighedens vej.

Hertil kommer, hvad hr. Johan Philipsen nu har erkendt, at Danmarks olieforbrug i forhold til de øvrige EF-landes er middelstort, og at prognosen viser, at Danmark blandt de energiforbrugende lande vil bevæge sig helt ned i bunden, nemlig til den næstlaveste plads.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 98 stemmer mod 39.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om leje. (Om retten til at holde mindre husdyr) [af Jens Møller (KrF) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 137. Fremsat 30/1 79. Første behandling 2/3 79. Betænkning 24/4 79. Anden behandling 2/5 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Møller (KrF):

Da dette forslag ikke drejer sig om et emne, der kan kaldes et partispørgsmål, vil jeg tillade mig ganske kort at lægge beslag på de ærede medlemmers opmærksomhed for at gøre opmærksom på, hvad det egentlig er, det drejer sig om.

Lovforslaget har en række forskellige aspekter. Stk. 7 i første paragraf drejer sig om retten til at holde mindre husdyr, der ikke forlader lejligheden. Det drejer sig altså om dyr, der kan blive i lejligheden hele tiden og sådan set slet ikke kan genere andre mennesker. Som et eksempel kan man nævne neutraliserede katte.

Stk. 8 drejer sig om andre husdyr, der skal ud en gang imellem, f. eks. hunde. Forslaget er et forsøg på at undgå de mange tragedier, som vi har mødt herhjemme, når mennesker ikke har kunnet få lov til at have dyr hos sig. For mange mennesker er det af meget stor betydning. Det er ellers så moderne at tale om trivsel, men det er, som om der er et område her, man ikke rigtig tager med. Man vil ikke gøre noget for den menneskelige trivsel på dette område. Jeg tror endda, vi kan gå et

skridt videre. Vi taler også om forebyggelse af sygdomme herhjemme. Det bliver mere og mere klart for alle, der har forstand på de dele, at en meget stor del af de sygdomme, folk lider af, også rent legemlige sygdomme, er såkaldt psykosomatiske sygdomme, hvor sygdommen altså har sin oprindelse i noget psykisk. Jeg er overbevist om, at mange af disse sygdomme kunne undgås, hvis mennesker havde mulighed for at have dyr hos sig. Hvis ikke man vil bøje sig for det menneskelige i det, kan man måske høre på, at der også er en økonomisk fordel ved det.

I det foreslåede stk. 9 tales der om, at ministeren i samråd med dyreværnsforeningerne og veterinærmyndighederne kan sige noget om, hvilke dyr man må holde i forskellige byområder. Det er for at undgå de helt urimelige situationer, vi har i dag. Jeg tænker på en situation, hvor der var en person, en enlig mand, der holdt to grand danois'er og en dalmatiner i en toværelses lejlighed på femte sal i det indre København. Enhver kan se, at det er ganske urimeligt at holde den slags dyr netop på det sted. Der er andre dyr, der egner sig betydelig bedre til sådanne steder, og det tager netop denne paragraf sigte på. Man kan sætte regler for, hvilke dyr der med rimelighed egner sig til at være de forskellige steder, hvor mennesker bor. Disse områder er jo ikke engang altid særlig egnede til menneskeboliger.

Det foreslåede stk. 10 er et forsøg på at rette op på beboerdemokratiet. I øjeblikket har man den regel, at de, der ikke stemmer, regnes som nejstemmer. Jeg har aldrig kunnet forstå, at man har kunnet acceptere dette her. Det vil nemlig reelt sige, at hvis der i et område er 49 pct., der går 110 pct. ind for at få lov til at holde dyr, og 51 pct., der er revnende ligeglade og ikke gider gå hen at stemme, bliver det forbudt. Det må dog være sådan, at det kun er de mennesker, der gider gå hen at stemme, der har indflydelse.

Samtidig er der taget det ind, at man ikke behøver at stemme for et helt boligselskab ad gangen, men kan stemme for mindre områder, sådan at nogle områder kan blive reserveret til dem, der ønsker at have dyr, og andre områder til dem, der ikke ønsker det. For det er nemlig sagen: dette forslag er ikke ensidigt på nogen måde, det prøver på at dele sol og vind lige, bl. a. også derigennem,